

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Кафедра
фехтування, боксу
та національних одноборств

**Фехтування як олімпійський вид спорту і засіб
фізичного виховання**

**Лекція для студентів
1-го курсу**

Підготував:
доцент Бусол В.А.

Львів

План.

1. Характеристика фехтування як олімпійського виду спорту. Фехтування в програмі Олімпійських ігор.
2. Створення та основні напрями діяльності Міжнародної Федерації фехтування (FIE).
3. Фехтування як засіб фізичного виховання. Оздоровче та виховне значення фехтування.
4. Фехтування як спортивна, навчальна і наукова дисципліна.

Вступ

Фехтування, як вид спорту, характеризується в першу чергу змаганнями, змагальною діяльністю та системою підготовки до них. Основна мета занять фехтуванням – досягнення високих спортивних результатів. Однак в процесі тренувань паралельно вирішуються завдання покращення здоров'я, фізичного удосконалення, розвитку здібностей, необхідних для життєвої практики. В даному аспекті фехтування виступає як ефективний засіб фізичного виховання.

Як навчальна дисципліна фехтування – це система спеціальних знань, вмінь і навичок, необхідних для успішної професійної діяльності в якості викладача-тренера.

Фехтування являється об'єктом науково-дослідної роботи багатьох фахівців спорту, а також науковців інших галузей. Різноманітні аспекти спеціалізованої діяльності, системи підготовки фехтувальників, формування професійно-педагогічних вмінь і навичок отримали науково-методичне обґрунтування, завдячуючи впровадженню сучасних технологій дослідницької роботи. Суть фехтування як наукової дисципліни складають основні напрями, методи та методики наукових досліджень, їх організація та інтерпретація отриманих результатів.

Розглянемо більш детально характерні риси сучасного фехтування в основних формах його функціонування.

1. Фехтування як олімпійський вид спорту

Фехтування – один із небагатьох видів спорту, які входили до програми всіх Олімпійських ігор сучасності. Кількісний склад учасників і кількість медалей, що розігрувались на Олімпійських іграх, не були постійними, але мали тенденцію до збільшення. Так, у 1896 році було всього 11 спортсменів, які змагались в рапірі і шаблі, а вже у 1912 році в трьох видах зброї (рапіра, шабля, шпага) боролись за медалі 281 спортсмен.

На Олімпійських іграх 1896-1912 р.р. в програмі змагань були відсутні то одні, то другі види фехтування, і тільки у 1920 році регламент чоловічих змагань прийняв сучасний вигляд. В подальшому до Олімпіад допускаються жінки – з 1924 року розігрується особиста першість у фехтуванні на рапірах, а з 1960 року – командна. У 1996 році до програми Олімпійських ігор включені особисті і командні змагання на шпагах для жінок, передбачається, що з 2004 р. будуть розігруватись медалі в особистих і командних змаганнях жінок-шаблісток.

У 1896 і 1900 р.р. олімпійські медалі виборювали не тільки фехтувальники-любители, а й професіонали. До цієї категорії були віднесені вчителі фехтування. Вони розігравали першість для маестро, а також приймали участь у відкритих змаганнях для любителів і професіоналів.

У програмі сучасних Олімпійських ігор розігрується 10 комплектів медалей з фехтування: 6 - в змаганнях чоловіків і 4 – жінок. Якщо МОК дозволить включити до програми Олімпійських ігор фехтування на шаблях серед жінок, то це може бути тільки за рахунок тимчасового виключення якогось іншого виду зброї. Кількість комплектів медалей збільшуватись не буде.

Таким чином, на сьогоднішній день олімпійськими видами фехтування у чоловіків і жінок являються особисті та командні змагання на рапірах, шаблях і шпагах.

Досить велика медалеємкість фехтування стимулює його розвиток у багатьох країнах світу. До Міжнародної Федерації фехтування (FIE) входять національні об'єднання (федерації, асоціації, союзи, секції) 110 країн, що свідчить про велику популярність фехтування в світі. Це в свою чергу привело до значного підвищення конкуренції на міжнародних змаганнях, збільшення їх кількості, впровадження до системи підготовки сучасних досягнень науки і техніки.

Олімпійський та й взагалі міжнародний спорт має високий соціальний статус. Як правило, перемоги на міжнародних змаганнях оцінюються світовою спільнотою як показник переваги соціальної системи, здоров'я та життєздатності нації. Оскільки спорт являється частиною національної культури, рівень його розвитку розглядається як одне із досягнень культури в даній країні.

За останні роки значно збільшилась кількість країн, спортсмени яких реально претендують на перемогу у чемпіонатах світу і Олімпійських іграх. Конкуренцію традиційно сильним фехтувальникам Італії, Франції, Німеччині, Росії, Угорщини, Польщі все частіше складають спортсмени Куби, США, України, Кореї, Китаю та інші.

Основну роль у розвитку міжнародних зв'язків, розробці правил змагань, проведенні ЧС, ОІ, міжнародних турнірів відіграє міжнародна федерація фехтування (FIE). FIE заснована у 1913 році в Парижі.

Офіційна мова FIE – французька.

Штаб-квартира FIE знаходиться в країні діючого президента (Рене Рок – Париж).

FIE запровадила за останні роки систему офіційних змагань:

- олімпійські турніри – 1 раз в 4 роки;
- чемпіонати світу для дорослих (щорічно);
- чемпіонати світу для юніорів і кадетів (щорічно);
- особисті змагання Кубків світу для дорослих;
- особисті змагання Кубків світу для юніорів;
- командні змагання Кубка світу.

За результатами цих змагань визначається щорічний світовий рейтинг фехтувальників в усіх видах зброї.

За останні роки FIE прийняла значні зміни в правилах змагань. Це обумовлено вимогами Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) до підвищення видовищності окремих видів спорту, інтенсифікації змагальної діяльності, зменшення кількості днів змагань, обмеження чисельності спортсменів і команд. Крім того, FIE запровадила більш жорсткі вимоги до техніки безпеки та правил поведінки спортсменів і тренерів під час змагань.

Удосконалення способів проведення особистих та командних змагань дозволило проводити турніри з великою кількістю учасників за більш короткий час. Змішана система проведення особистих змагань підняла значущість боїв у попередньому турі, а ще більше у турі прямого вибування, де кожен бій стає

вирішальним. Командні змагання за системою прямого вибування, де зустрічі команд проводяться за формулою “естафета”, що дозволить більш об’єктивно оцінити силу команд і внесок кожного учасника. Видовищність та емоційність змагань помітно зросли. Цьому також сприяло зменшення часу на поєдинки, а також уніфікація вимог щодо поля бою для всіх видів зброї.

Запровадження обов’язкових суддівських жестів руками під час проведення поєдинків, а також використання трьохкольорових карток для визначення покарання за порушення правил змагань під час бою дозволили зробити суддівство більш зрозумілим для глядачів.

Значно вплинув на видовищність фехтувальних поєдинків дозвіл ФІЕ на рекламу, а також використання різнокольорових (світлих) фехтувальних костюмів та національних символів на них.

Важливим досягненням ФІЕ є встановлення нормативних вимог для виготовлення зброї, спорядження та одяжі фехтувальників і його жорсткий контроль відповідності цим вимогам під час проведення офіційних змагань.

Контроль спорядження на змаганнях ФІЕ здійснює один або декілька членів Комісії електричної сигналізації та обладнання (ЕССО). Відповідним чином перевірені предмети спорядження відмічаються спеціальним знаком.

Комісія ЕССО розробляє технічні вимоги і норми безпеки для виробників зброї, спорядження та одяжі фехтувальників. Фірми виробники зобов’язані представити усі зразки своєї продукції на контрольну перевірку і при позитивному результаті контролю Комісією ЕССО видається дозвіл на її виготовлення з правом використання марки якості ФІЕ. Марка якості ставиться на всіх виробках і містить такі дані: знак виробника, рік і місяць виготовлення, знак ФІЕ.

Міжнародна Федерація фехтування розробила вимоги до апаратури для фіксації уколів (ударів), а також контролює їх якість та стимулює розробки нових систем реєстрації уколів (ударів). На порядку денному – впровадження в практику змагань апаратури на радіохвилях, тобто без використання дротів від фехтувальника до електрофіксатора.

Таким чином, сучасний рівень досягнень у фехтуванні у значній мірі залежить від того, наскільки успішно у підготовці спортсменів будуть реалізовані вимоги ФІЕ стосовно підвищення видовищності та інтенсивності змагальної діяльності, забезпечення спортсменів сучасною формою та спорядженням, запровадженням до навчально-тренувального процесу науково-технічних досягнень та сучасних технологій суддівства змагань.

До числа конкретних факторів, які визначають рівень майстерності фехтувальників, відносяться вдосконалення організаційно-управлінських основ підготовки, оптимізація методики тренування і змагальної діяльності, покращення наукового, інформаційного та матеріально-технічного забезпечення.

Отже, сучасне фехтування як олімпійський вид спорту характеризується наступними рисами:

- 1) історично сформованою спеціалізованою діяльністю, суть якої становить поєдинок на холодній спортивній зброї (рапіра, шпага, шабля), регламентованою правилами змагань;
- 2) системою міжнародних змагань з метою визначення кращих спортсменів і команд;
- 3) престижністю (10 комплектів олімпійських медалей) і широкою географією розвитку у світі (110 країн);
- 4) наявністю міжнародних об'єднань фехтувальників;
- 5) постійним удосконаленням програми, способів та правил проведення змагань з метою підняття видовищності змагальних поєдинків;
- 6) впровадженням досягнень науки і техніки до системи підготовки фехтувальників та матеріально-технічне забезпечення їх спортивної діяльності.

2. Діяльність Міжнародної федерації фехтування

Міжнародна Федерація фехтування (ФІЕ) заснована 29 листопада 1913 року в Парижі. Країни-засновники: Бельгія, Богемія, Великобританія, Угорщина, Німеччина, Італія, Нідерланди, Норвегія, Франція, Швейцарія.

Членами ФІЕ є національні об'єднання 110 країн світу.

Офіційна мова ФІЕ – французька. Штаб-квартира ФІЕ знаходиться в країні діючого президента.

Завдання ФІЕ:

- сприяти розвитку міжнародних зв'язків між фехтувальниками усіх країн за рахунок постійних контактів з об'єднаннями, які вони представляють;
- встановлювати правила, у відповідності з якими повинні проводитися міжнародні змагання;
- контролювати проведення міжнародних змагань у відповідності з правилами ФІЕ;
- проводити офіційні змагання ФІЕ: чемпіонати світу для дорослих, змагання з фехтування на Олімпійських іграх, чемпіонати світу для юніорів та кадетів, особисті змагання Кубку світу дорослих і “Гран Прі”, особисті змагання Кубку світу юніорів, командні змагання Кубку Світу;
- приймати рішення під час проведення міжнародних змагань про заборону, дискваліфікацію, виключення або тимчасову заборону участі в змаганнях, а також інші міри покарань, які внесені одним із приєднаних до ФІЕ об'єднань (федерацій);
- вимагати виконання статусу любительства;
- вивчати та регламентувати усі питання, які стосуються міжнародних зв'язків у фехтуванні.

ФІЕ складається із національних об'єднань, які офіційно визнані олімпійськими комітетами своїх країн. ФІЕ визнає тільки одне об'єднання від країни, яке здійснює керівництво фехтуванням даної країни. Для того, щоб бути прийнятим до ФІЕ, національне об'єднання повинно мати достатню кількість членів і статут, що не протирічить цілям ФІЕ.

Приєднані національні об'єднання можуть втратити членство в ФІЕ при виході або виключенні зі складу ФІЕ (у випадку несплати щорічного членського внеску, порушенні статуту, а також якщо об'єднання проявило себе недостойним входити до складу ФІЕ).

ФІЕ допускає створення “конфедерацій” по географічних зонах (континентах) з метою регулювання стосунків між національними об’єднаннями.

ФІЕ об’єднує тільки спортсменів-любителів. Всі особи, які приймають участь у заходах ФІЕ, а також фехтувальники – учасники міжнародних змагань зобов’язані мати ліцензію любителя, яка видається за оплату.

Вищий орган ФІЕ – конгрес, який проводиться щорічно. В рік Олімпійських ігор проводиться надзвичайний конгрес. Позачерговий конгрес може бути скликаний за рішенням бюро, виконавчого комітету або за проханням не менше п’ятої частини членів ФІЕ.

Національні об’єднання, які входять до ФІЕ, можуть бути представлені на конгресі одним або декількома делегатами. Якщо національне об’єднання не може бути представленим на конгресі, воно може передати свої повноваження іншому національному об’єднанню або почесному члену ФІЕ. Однак одна країна не може отримати більше одного мандата для представлення іншої країни.

Кожне національне об’єднання має на конгресі один голос із загальних питань і від 1 до 4 голосів із технічних питань.

Рішення конгресу приймається простою більшістю голосів. Однак рішення про стягнення, накладені ФІЕ, можуть бути прийняті тільки більшістю у 2/3 фактично представлених на конгресі об’єднань.

Порядок денний конгресу формується з питань, представлених не пізніше ніж за три місяці до початку конгресу.

Керівництво ФІЕ між конгресами здійснює виконавчий комітет з 11 членів. Президент і вісім членів виконкому обираються таємним голосуванням на черговому конгресі в рік проведення Олімпійських ігор. Усі вони повинні бути представниками різних країн. Два інших члени виконкому, які виконують обов’язки генерального секретаря та секретаря-казначея, призначаються президентом ФІЕ із громадян своєї країни. Виконком на своєму першому засіданні обирає із своїх членів двох віце-президентів. Виконком збирається на свої пленарні засідання по мірі необхідності, але не менше одного разу на рік. Його рішення приймаються простою більшістю голосів. У випадку рівності голосів визначальним є голос

президента. Виконком приймає необхідні міри для розвитку фехтування у всьому світі, розглядає кандидатури міст на проведення офіційних змагань ФІЕ, дає необхідні роз'яснення статуту і регламентів, готує роботу комісій і конгресу, виявляючи думки, наміри та побажання національних об'єднань.

Президент, генеральний секретар і секретар-казначей складають бюро ФІЕ, яке веде поточні справи.

В ФІЕ діють постійні комісії. Всі вони складаються із 8 членів, одним з яких повинна бути жінка. Члени комісій обираються на першому після Олімпійських ігор конгресі терміном на 4 роки. Комісії як правило очолюють члени бюро або виконкому.

Комісія зі статуту розглядає усі пропозиції по зміні статуту, внесені бюро, виконкомом, самою комісією або членами ФІЕ, та приймає рішення, які потім затверджує конгрес.

Комісія регламентів розглядає усі пропозиції, які стосуються регламентів ФІЕ (правил змагань і адміністративного регламенту).

Суддівська комісія сприяє підготовці досвідчених суддів в різних країнах; спостерігає за суддівством під час великих змагань; вносить пропозиції в комісію регламентів стосовно зміни правил змагань.

Комісія веде облік суддів міжнародної категорії.

Список "Б" складається суддівською комісією після екзамену кандидатів, запропонованих національними об'єднаннями. Судді цього списку можуть призначатись на суддівство попередніх і чвертьфінальних поєдинків офіційних міжнародних змагань.

Список "А" складається після екзамену суддів, які входять до списку "Б". Для включення до списку "А" судді повинні показати добре суддівство на двох великих міжнародних змаганнях. Судді даного списку можуть призначатися на суддівство півфіналів та фіналів найбільших міжнародних змагань.

Судді списків "Б" і "А" повинні знати французьку мову для того, щоб аналізувати на ній фехтувальні фрази, розуміти можливі апеляції та відповідати на них.

Перед найбільшими змаганнями (чемпіонати світу, Олімпійські ігри) суддівська комісія проводить семінари, на яких повідомляє про зміни в правилах змагань, уточнюється розуміння їх окремих пунктів, аналізуються найбільш складні моменти суддівства.

Комісія з таблиці голосів представляє конгресу звіт про заяви зі зміни кількості голосів, які мають на конгресі національні об'єднання з технічних питань. Ці заяви вносяться бюро ФІЕ, або національними об'єднаннями, або самою комісією.

Комісія керується наступними правилами:

- 3 голоси можуть мати країни зі стажем перебування в ФІЕ не менше 5 років;
- 4 голоси можуть мати країни зі стажем перебування в ФІЕ не менше 10 років.

Крім цього, спортсмени країни, яка претендує на 3 або 4 голоси, повинні прийняти участь не менше ніж у двох офіційних змаганнях ФІЕ на протязі останнього олімпійського циклу.

Комісія електричної сигналізації та обладнання вивчає усі питання, пов'язані з обладнанням; здійснює контроль за спорядженням та зброєю фехтувальників на міжнародних змаганнях; приймає рішення про можливість використання різних типів різних типів електрофіксаторів та складає типову програму випробувань цих апаратів.

Комісія направляє на чемпіонати світу та Олімпійські ігри двох своїх делегатів.

Комісія пропаганди щорічно складає календар міжнародних змагань, рекомендує конгресу умови, на яких ФІЕ може взяти під свою опіку міжнародні змагання, координує діяльність національних об'єднань в питаннях пропаганди та розвитку фехтування, підтримує контакти ФІЕ з тренерами.

Комісія пропаганди складає класифікацію (рейтинг) фехтувальників і регулярно представляє її в печатному органі ФІЕ.

М е д и ч н а к о м і с і я вивчає повне коло медичних питань, пов'язаних із заняттями фехтуванням та проведенням змагань. Вона представляє свої звіти конгресу.

Коли виникає необхідність, ФІЕ за рішенням конгресу може утворювати тимчасові комісії. Так, наприклад, свого часу працювала комісія з покращення шабельного фехтування, а також комісія зі спеціальних правил проведення чемпіонатів світу.

Фінанси ФІЕ складаються із щорічних членських внесків національних об'єднань, суму яких визначає конгрес. Внесок залежить від кількості технічних голосів.

У своїй роботі ФІЕ керується трьома основними документами:

- статутом, який визначає завдання ФІЕ, її структуру, органи керівництва, статус любителя, а також включає основні правила проведення офіційних змагань ФІЕ;
- правилами змагань;
- адміністративним регламентом, який включає вказівки з організації офіційних змагань і конгресів ФІЕ, а також з проведення офіційних церемоній.
- ФІЕ видає свій офіційний друкований орган – журнал “Ескрім”, в якому друкуються повідомлення ФІЕ, результати міжнародних змагань, класифікація (рейтинг) спортсменів, інша різноманітна інформація.

3. Фехтування як засіб фізичного виховання

Як засіб фізичного виховання, фехтування має велике оздоровче значення. Правильно організовані заняття сприяють покращенню загального стану організму і здоров'я, підвищенню працездатності, вдосконаленню діяльності усіх життєво важливих систем організму.

У процесі тренувань і змагань спортсмени-фехтувальники розвивають найважливіші для людини якості: швидкість рухів і рухових реакцій, спритність, витривалість, гнучкість, здатність легко переключатися з одних дій на інші, швидко

оцінювати обстановку і діяти відповідно до неї, покращується обмін речовин, зміцнюється руховий апарат.

Активний характер рухової діяльності та значні навантаження на тренуваннях і особливо на змаганнях висувають високі вимоги до серцево-судинної системи фехтувальників. Частота серцевих скорочень підвищується у них до 170-180 ударів за хвилину, у найбільш напружені моменти поєдинків досягає 190 ударів на хвилину (Келлер В.С., 1975).

Для успішного завершення атакуючих дій фехтувальники повинні посилати зброю з максимальною швидкістю і точністю в поверхню тіла суперника, що підлягає ураженню. При цьому фехтувальнику часто доводиться вже в процесі атаки раптово змінювати напрямок і швидкість руху зброї, щоб у відповідь на дії суперника нанести укол в іншу частину поверхні, що підлягає ураженню. Особливо великі вимоги до точності рухів висуваються при виконанні фехтувальних зав'язок, які включають у собі атаки, захисти та відповіді. Виконання таких вправ в процесі тренувань і змагань сприяє вдосконаленню точності дій, загальній координації рухів.

В процесі занять фехтуванням активно функціонує центральна нервова система. У поєдинках необхідно постійно реагувати на різноманітні дії суперника та сторонні подразники. Це вимагає швидкості сприйняття і переробки інформації, точності та адекватності дій у відповідь в умовах жорсткого ліміту часу. Такого роду діяльність розвиває швидкість і точність реагувань, особливо ділемних, пов'язаних з вибором дій і точним їх узгодженням за часом, напрямком, амплітудою.

У тренуваннях та змаганнях фехтувальник повинен не тільки швидко реагувати на поодинокі рухи суперника, але і вловлювати цілий комплекс сигналів від підготовчих, атакуючих та захисних дій. По характеру окремих дій необхідно правильно оцінити в цілому поведінку суперника і швидко розгадати його наміри. В процесі такої діяльності у фехтувальників вдосконалюється інтенсивність та концентрація уваги, а також швидкість переключення від одних дій до інших.

Фехтувальні поєдинки вимагають високої активності психічних процесів і вольових зусиль. Необхідність постійно створювати вигідні тактичні ситуації, застосовувати різноманітні засоби впливу і викликати суперника на контрдії призводить до зав'язування тактичної боротьби, в якій суперник ставить аналогічні завдання. Таке єдиноборство супроводжується активним проявом наполегливості, ініціативи, рішучості, витримки, сміливості і волі у досягненні поставленої мети. Тому систематичні заняття фехтуванням сприяють розвитку необхідних вольових і моральних якостей.

Умови колективних занять, певний режим тренувань, необхідність виконувати гігієнічні, організаційні вимоги, правила змагань – все це благотворно впливає на свідомість фехтувальників їх інтелектуальну, вольову та емоційну сферу.

Патріотизм і колективізм являються основою для розвитку почуття моральної відповідальності перед колективом, товаришами, тренером за спортивну підготовленість, досягнення намічених результатів, поведінку у побуті, на тренуваннях і змаганнях.

Весь процес занять фехтуванням пронизаний виховними моментами, серед яких широко використовуються методи переконання, індивідуальної бесіди, заохочення, стягнення, колективного впливу. Під впливом систематичних тренувань і змагань з'являються нові позитивні риси характеру, гартується воля, покращуються психічні якості, самодисципліна, вимогливість до себе, потяг до самовдосконалення.

Позитивний вплив фехтування на фізичні та психічні якості робить цей вид спорту цінним засобом розвитку різноманітних здібностей людини, необхідних для її життєвої практики. У цьому і міститься цінність фехтування як засобу фізичного виховання.

Заняття фехтуванням корисні і доступні не тільки дітям і молоді, але і людям середнього та похилого віку. Фехтуванням на візках можуть займатися інваліди. Цей вид спорту входить до програми Параолімпійських ігор, а також використовується як засіб рекреації і реабілітації неповноправних.

У ряді випадків заняття фехтуванням можуть використовуватися як лікувальний засіб при порушеннях жирового обміну, а також при деяких видах захворювань опорно-рухового апарату у дітей.

4. Фехтування як навчальна і наукова дисципліна

Для підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту у вищих закладах освіти різних рівнів акредитації передбачається вивчення теорії і методики обраного виду спорту. Навчальна дисципліна “Теорія і методика фехтування” може викладатися як предмет спеціалізації або ж як дисципліна загального або факультативного курсу. У системі фізкультурної освіти України фехтування може бути предметом вивчення в училищах фізичної культури, коледжах, інститутах фізичної культури і на факультетах фізичного виховання.

В процесі вивчення дисципліни студенти оволодівають знаннями з теорії та історії фехтування, методики навчання і тренування, вдосконалюють професійно-педагогічні вміння та навички, необхідні для майбутньої тренерської та викладацької роботи.

Т е о р і я ф е х т у в а н н я – це система наукових знань про виникнення, розвиток та сучасний стан фехтування, його особливості як виду спорту та засобу фізичного виховання, систему змагань та змагальної діяльності; техніку, тактику, термінологію та класифікацію фехтування; особливості прояву фізичних і психічних якостей.

М е т о д и к а ф е х т у в а н н я складається із методики навчання та тренування фехтувальників, організації та побудови підготовки спортсменів на окремих етапах багаторічної підготовки.

Система професійно-педагогічних вмінь і навичок складає основу навчального процесу студентів зі спеціалізації. Найважливішим з них є:

- організація і планування навчально-тренувального процесу;
- проведення групових та індивідуальних уроків, управління змагальною діяльністю спортсмена;

- проведення виховної роботи;
- проведення науково-дослідної роботи;
- організація та проведення змагань;
- організація матеріально-технічного забезпечення тренувального процесу.

Оволодіння професійно-педагогічними навичками здійснюється на методичних та практичних заняттях, а також під час учбової практики. Однак основною формою професійної підготовки студентів є тренерсько-педагогічна практика в спортивних школах.

Як наукова дисципліна фехтування передбачає науково-методичне обґрунтування різноманітних аспектів теорії та практики підготовки спортсменів, формування навичок проведення науково-дослідної роботи, впровадження сучасних методів досліджень.

Розвиток фехтування, підвищення майстерності українських фехтувальників тісно пов'язані з розширенням та вдосконаленням науково-дослідної роботи. Результати наукових досліджень знайшли своє відображення у двадцяти дисертаційних роботах вітчизняних фахівців фехтування., у багатьох підручниках, навчальних посібниках, наукових публікаціях.

Науковою роботою у фехтуванні займаються переважно викладачі, аспіранти та студенти вищих закладів освіти фізкультурного профілю, співробітники науково-дослідного інституту, кваліфіковані тренери. Оволодіння навичками проведення наукової і методичної роботи - обов'язкова умова підготовки спеціалістів фехтування у вищих закладах освіти. За час навчання студенти залучаються до роботи в наукових студентських товариствах, де вдосконалюють навички організації та проведення наукової роботи. Результати досліджень доповідаються на наукових конференціях, а також представляються до захисту у вигляді курсових, кваліфікаційних або дипломних робіт.

Рекомендована література

Основна:

1. Бусол В. Характерні риси сучасного фехтування як олімпійського виду спорту / Василь Бусол, Петро Азарченков // Молода спортивна наука України: зб. наук. пр. з галузі фіз. культури та спорту. – Львів, 2006. – Вип. 10, т. 3. – С. 473–478.
2. Бусол В. Фехтування в Україні : історія та сучасність : навч. посіб. / Бусол В., Дьоміна О. – Київ : [Б. в.], 2013. – Ч. I. – 72 с.
3. Келлер В. С. Теоретико-методичні основи підготовки спортсменів / В. С. Келлер, В. М. Платонов. – Львів : Українська Спортивна Асоціація, 1992. – 269 с.
4. Келлер В. С. Тренінг фехтовальщиків / В.С. Келлер, Д.А. Тышлер. – Москва : Физкультура и спорт, 1972. – 182 с.
5. Приступа Є. Н. Традиції української національної фізичної культури / Є. Н. Приступа, В. С. Пилат. – Львів : Троян, 1991. – 102 с. – ISBN 5-7707-1365-8.
6. Пути підвищення спортивного мастерства фехтовальщиків : метод. рек. для тренерів по фехтуванню / Т. А. Третилова, В. В. Станкович, В. А. Бусол, Б. В. Турецкий, А. В. Лысых, В. В. Строкатов. – Львов : ЛГИФК, 1980. – 52 с.
7. Тер-Ованесян А. А. Обучение в спорте / А. А. Тер-Ованесян, И. А. Тер-Ованесян. – Москва : Советский спорт, 1992.
8. Фехтование : учеб. для ин-тов физ. культуры / под ред. Д. А Тышлера. – Москва : Физкультура и спорт, 1978. – 332 с.
9. Фехтування : навч. прогр. для ДЮСШ / [підгот. В. А. Бусол]. – Київ : [б. в.], 2006. – 43 с.
10. Шиян Б.М. Теорія і методика фізичного виховання школярів / Б. М. Шиян. — Тернопіль : Навчальна книга- Богдан, 2001. – 272 с.

Інформаційні джерела інтернет:

11. Електронний каталог ЛДУФК. – Режим доступу: <http://3w.ldufk.edu.ua/book/index.php>
12. Електронний репозитарій ЛДУФК. Навчальні видання. – Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/>
13. Кафедра фехтування, боксу та національних одноборств: до 70-річного ювілею : наук.-попул. довід. / уряд. І. О. Богдан, В. А. Бусол,

С. М. Вишневецький, Г. М. Дяків, С. А. Нікітенко, А. О. Никитенко, З. С. Семеряк, І. І. Хомяк, В. С. Шуберт; за заг. ред. В. А. Бусола. – Львів : ЛДУФК, 2016. – 176 с., [48] с. : іл. - ISBN 978-617-7336-11-1 – Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/7577>